

2013. június 13. - **Kilenc éve felültettek minket, illetve Magyarországot egy vonatra, amelynek a menetrend szerint meg kellene érkeznie belátható időn belül a kontinentális együttműködés prosperáló munkacsarnokába, ahol mindenki a maga tudásával és szorgalmával, jókedvűen építi a védelmet nyújtó tetőszerkezet alatt, a béke állapotában azt a világot, amit a sok háborút látott történelem utánra megálmodott.**

Ezt remélni az emberi tudás mai állapotában teljesen reális, talán csak jó szervezés kérdése, hogy jól vagy még jobban működjön.

A vonat azóta egyre cipel minket, egyre több sikertelenséggel találkozunk, és egyre kevesebb reménnyel utazunk tovább. Kiszállni nem lehet, mert a népszavazás demokratikus

hétszentsége végleg odaláncolt egy olyan utazáshoz, aminek egyre zökkenősebb állomásai okoznak nyugtalanságot és kételyt. A célállomás szép nevet viselt a prospektusokon:

Egymásért, közös erővel, kéz a kézben, és hasonlók. Kilenc év után már meg kellett volna érkezni egy olyan Európába, ahol, ha feltűnnek is gazdasági bajok, szakszerű és csakis gazdasági eszközökkel való kezelés után csak a rossz emlék marad. És akkor már lenne idő a nemzeti kultúrák újjáéledése dolgaival foglalkozni, hogy a szabad utazást végre élvező európai ember megismerje egymást, és öröme teljen a sokszínűségben, amit korábban egymásnak uszított ellenségként nem ismerhetett meg. A huszadik században csak katonaként vagy menekültként vagy éppen fogolyként jutott el az európai ember a földrész egyéb tájaira. Sajnos nem ez a derűs világ tárul a ma embere elé, aki a saját hazáján túl európai polgár is szeretne lenni. Durva politikai küzdőtér alakult ki a szebb világra épített pompás uniós palotákban.

Ennek oka az, hogy az Európai Unióban a gazdasági válságot politikai irányzat utasításai szerint akarják megoldani. A politikai irányzat pedig az Egyesült Államokban érvényre jutott feltétel nélküli liberális gazdaságpolitika, amit a globális pénzügyi szervek Európára is rákényszerítettek. Az Európai Unióban is a neoliberális ideológia érvényesül az internacionalista baloldali pártok mindezülig fennálló többségi ereje által. Az EU gazdasági struktúráját ennek az ideológiának megvalósulása érdekében alkották meg, amelynek lényege, hogy a gazdaságot folyamatos hitelfolyósítás alapjára tették. Pontosabban kifejezve minden termelő vállalkozás hitelkeretből gazdálkodik, ami a bankhálózatnak folyamatos részesedést biztosít minden ország minden termelési tevékenységéből. Ezáltal minden ország gazdasági élete a nemzetközi bankvilág függésébe került, ellenőrzésükre pedig az Európai Unió hatalmi szervei hivatottak, felelősek a Nemzetközi Valutaalapnak és a Világbanknak.

Háborúk és gazdasági válságok célirányosak, arra valók, hogy a politikai és gazdasági központi igazgatás bevezetését indokoltá tegyék. Nem kivétel ettől az Európai Unió jelenlegi politikai vezetése sem, az általa hangoztatott jelszó ma az, hogy akkor lesz úrrá Európa a válságon, ha az unió valóságos hatalmat gyakorló kormányt kap, amivel arányosan válnak szükségtelemmé a tagállamok állami hatalmi szervei. A neoliberális politika által gerjesztett gazdasági válság egyre több országban idéz elő társadalmi feszültséget és nyugtalanságot. Éppen napjainkban fordult drámaian az utcai megmozdulások gyakorlatába:

Ezrek tüntettek június 1-én Európa több nagyvárosában – köztük Madridban, Lisszabonban és Frankfurtban – azok ellen a kormányzati megszorító lépések ellen, amelyek a megmozdulások résztvevői szerint elfojtják a növekedést és növelik a munkanélküliséget, tovább mélyítve ezzel a pénzügyi válságot.

Több ezres menet vonult Madrid központjába, a parlament közelében lévő, híres Neptuno szökőkúthoz, miközben a résztvevők a kormány lemondását követelték. A megszorító politika

kudarca ellen szerveződött, „Állampolgárok tömege” elnevezésű csoport országszerte mintegy 80 tüntetést jelentett be. A spanyol gazdaság négy éve folyamatos recesszióban van, s az országban rekordmagas, 27,2 százalékos a munkanélküliség, de a 25 év alatti korosztályban ennek duplája az állástalanok aránya.

A portugál gazdaság az államadósság drasztikus csökkentésére tett lépésektől szenved, amelyeket a kormány két éve ígért meg az Európai Unió és az IMF 78 milliárd eurós mentőcsomagjáért cserébe. A portugál fővárosban 15 ezren gyűltek össze a Nemzetközi Valutaalap (IMF) lisszaboni irodája előtt, s egyebek közt olyan jelszavakat skandáltak, hogy „IMF takarodj!”, „A kormány mondjon le!”, „Vessünk véget ennek a politikának!” Több más nagyvárosban is tiltakozást rendeztek.

Tízezrek tüntettek az utcákon Frankfurtban, két napra bénították meg antikapitalista tüntetők a nagy pénzügyi intézmények munkáját. A Blockupy mozgalom szerint a költségvetési kiigazítások és a munkaerőpiaci reformok miatt milliók kerülnek utcára, a sorozatos megszorítások miatt pedig egyre nagyobb az elszegényedés Dél-Európában. A pénzügyi mentőcsomagokért cserébe ugyanis az Európai Unió és az IMF szigorú költségvetési fegyelmet kért a bajba jutott országoktól. A tüntetők az Európai Központi Bank épületéhez vonultak, amit napokra kordon vett körül. Azért választották ezt a helyszínt, mert úgy vélik: a trojka, azaz az Európai Unió, a Nemzetközi Valutaalap és az Európai Központi Bank a felelős az eurozóna államainak eladósodásáért. A megszorító intézkedések pedig nem orvosolják a növekvő munkanélküliséget és a recessziót. Nagyon sok fiatal van állás nélkül, egy egész nemzedék jövőjét tették tönkre. Felrúgták a demokrácia szabályait és voltaképpen a trojka mögött álló hatalom hoz döntéseket – véli az egyik középkorú tüntető. A tiltakozók az Unió statisztikai hivatala, az Eurostat legújabb jelentését is idézték, amely szerint áprilisban az euróövezet országaiban a munkanélküliek aránya 12, 2 százalékkal újabb rekordot döntött. Délután a rohamrendőrök rövid ideig feltartóztatták a menetet, miután tüntetők egy kisebb csoportja üvegekkel és füstbombákkal dobálta meg őket. A rendőrök paprikapermettel fékeztek meg a feldühödött fiatalokat. Több demonstrálót őrizetbe vettek.

Magyarország ezekkel szemben a béke szigete, és napjainkban öröm és büszkeség ideje amiatt, hogy megtagadtuk az újabb eladósodás iránti követelést, aminek következményeként mentesült az ország egy már kilenc éve tartó káros eljárás alól, és ugyanakkor rendbe tette gazdasági állapotát az uniós diktátum költségvetési követelményét túlteljesítve.

Tehát büszkén hirdette ki Orbán Viktor, hogy az Európai Bizottság megszüntette a tagság kezdete óta fennálló ún. túlzottdeficiteljárást, miután az ország gazdasága teljesítette azt a követelményt, amely szerint az államháztartás hiánya nem haladhatja meg a bruttó hazai termék 3 százalékát. A kormányfő elmondta, hogy az eljárás azért volt rossz Magyarország számára, mert: – Folyamatosan azzal fenyegettek bennünket, ha nem azt csináljuk, amit Brüsszel mond, akkor elveszik azt a pénzt tőlünk, ami egyébként a mienk, és jár nekünk. Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter hangsúlyozta: a kormány elsősorban nem azért akarta az államháztartás hiányát csökkenteni, hogy Magyarország kikerüljön a túlzottdeficiteljárás alól, hanem mert meggyőződése, hogy az adósságot csökkenteni kell, és arra kell törekedni, hogy az ország képes legyen finanszírozni magát. Már azon a héten egyébként számos gazdasági mutató javulást jelzett hazánkat illetően.

Az eljárásból való kikerülés elsősorban politikailag fontos a magyar kormánynak, amely most Brüsszel felett aratott győzelemként éli meg azt, hogy teljesítette a követelmény számszerűségét, de – ami a fő – nem volt hajlandó azt a lakosság károsításával teljesíteni, továbbá kikerülte az újabb „segítség”-kölcsön felvételét az IMF-től. Ugyanakkor Budapest

gazdaságilag is jóval szabadabbá válik Brüsszeltől, hiszen, bár továbbra is kap majd gazdaságpolitikai ajánlásokat, szankciók nem fenyegetik.

Tisztességet feltételező észjárással arra kellene gondolni ebben az esetben, hogy a brüsszeli fegyelmező központ három éve tartó magyarellenés haragja megenyhült, hiszen a magyarok kimásztak abból a gödörből, amiből a legtöbb euró-ország a fejét sem tudja kiemelni. De nem ilyen egyrétegű az Európai Unió szabályozó rendszere. Nem az a baj, hogy Magyarország a vonal fölé emelkedett, hanem az, ahogyan tette. Megkerülte az EU-ajánlást, a megoldásnak IMF-igazgatás alá helyezését. Ha engedte volna, mint ahogy a válságba került országok (Olaszország, Görögország, Spanyolország, Portugália) tették annak eredménye az adósság növekedése és a függőség növelése lett volna. Orbán Viktor így fogalmazott: „Azért támadnak bennünket, hogy nyomás alatt tartsanak, és eltérítsenek attól a politikai és gazdasági irányvonalától, amelyet most képviselünk.” Szerinte azért tartják nyomás alatt Magyarországot, mert „rálépett a nagy cégek lábára”, most például a rezsicsökkentéssel, vagyis az egész ügy „egyszerű pénzharc”.

Egy szó, mint száz, folytatódik az uniós vezetőségi támadás Magyarország ellen. Egy érdemtelenül magas pozícióba helyezett luxemburgi társasági hölgynek, Viviane Redingnek, az Európai Bizottság alapjogokért és igazságügyi kérdésekért felelős alelnökének Magyarországgal kapcsolatos bírálatait Orbán Viktor úgy kommentálta: – Reding nem adja meg a magyaroknak a tiszteletet. „Nem azért küldték őt oda, hogy sértegessen nemzetállamokat, európai népeket, például a magyarokat, hanem azért, hogy szolgáljon bennünket” – mondta. A liberális irányultságú Der Standard-ban Viviane Reding (Die Komissarin aus Luxemburg) a magyar alkotmány „módszeres” megsértését róta fel Orbán Viktor miniszterelnöknek, szerinte az alaptörvényt kétharmados többséggel három–hat hónaponként újból és újból megváltoztatják. Törvényeket foglalnak bele az alkotmányba, így azokat az Alkotmánybíróság többet nem minősítheti alkotmányellenesnek – tette hozzá. Az interjúban Reding felidézte, hogy ebben az évben az EB három figyelmeztető levelet küldött Magyarországnak, és az alkotmánymódosítások korrigálását sürgette. „Most várjuk, hogy mi történik” – mondta az interjúban.

Az Európai Bizottság kifogásolta azt a magyar törvényt, ami elrendeli, hogy a nyugállományba helyezés vonatkozzon a bírákra is. A törvényre azért van nagy szükség, hogy a kommunista idők alatt kiképzett bírók menjenek már nyugdíjba, valahogy 22 év után ne a kommunista ítélkezési rendet ismerők bíraskodjanak. Ilyen hátsódudvar-takarítási dologba már ne avatkozzon bele az Európai Unió.

Vivian Reding figyelmeztetést tett közzé, hogy május 20-ig várja Navracsics Tibor igazságügy-miniszter válaszát. A közleményben emlékeztetett arra is, hogy a bizottságnak lehetősége van új kötelezettségszegési eljárást indítani az Európai Bíróság ítéletének nem megfelelő teljesítése miatt, ez pedig automatikus pénzbüntetést vonhat maga után.

Ezt követően Viviane Reding uniós biztos a Der Standard című osztrák napilapban nyilatkozott június 1-én, szombaton, amiben bíráló szavakkal illette Magyarországot. Navracsics Tibor közleményben azt írta a Standard-interjúban, hogy az Európai Bizottság alapjogokért, valamint igazságügyi és állampolgársági kérdésekért felelős biztosa „már nemcsak a Magyarországgal szembeni teljes elfogultságnak adta tanújelét, hanem annak is, hogy saját hazája alkotmánytörténetével sincs tisztában”. Miközben Reding Magyarországot bírálja „éles szavakkal az alaptörvény módosításai miatt”, addig Luxemburg 2003 és 2009 között tizenkétszer módosította alkotmányát, korábban, 1988 decembere és 1989 júniusa között pedig hat hónap alatt hatszor. „Mindezek alapján azt kérjük a biztos asszonytól, hogy mielőtt más

országok alkotmányozási kérdéseiben véleményt mondana, saját hazája alkotmánytörténetét tanulmányozza” – fogalmazott a közleményben Navracsics Tibor.

Tapasztalatból tudja már a tájékozott magyarországi olvasó, hogy nem a magyar alkotmányozás jogszerűségével van a baj, arra meg is tud felelni a magyar diplomácia, hanem az a baja az uniós politikai csűrő-csavaróknak, hogy Magyarországon a demokratikus választáson többségbe került a nemzeti érdekű kormányzat, amelynek minden intézkedése az ország függetlenségét és szuverenitásának méltányos uniós elkötelezettségén túli megvédését szolgálja. A Brüsszelben kiépült politruk-rendszer érzékeli azt a veszélyt, hogy a magyar példa nyomán az uniós politikai mezőnyben is megjelenhet olyan szemlélet, amely az Európai Uniót a résztvevő nemzetek szövetségeként akarja megvalósulva látni, és ellenáll olyan törekvésnek, ami az Európai Uniót egy központi hatalom parancsuralmi rendszerévé teszi. Nevezetesen ellenáll annak a jelenlegi uniós törekvésnek, amely a gazdasági válság politikai mélyítésével igyekszik elfogadtatni a teljes pénzügyi központosítást Európa összes pénzintézetei felett. Magyarországon olyan alaptörvényi rendezés történt az elmúlt három évben, amely a hagyományos és történelmi magyar alkotmányosság értékeinek figyelembe vételével alkotta meg a kor szellemének is megfelelő köztársasági parlamenti demokratikus törvényességet. Ennek a nemzeti szemléletű filozófiának nagyon sok ellensége van Magyarországon a 45 évi bolsevista, és annak további húszévi liberalista változatának társadalmi szemléletrombolása következményeképpen. A nemzetérdekű szemlélet nem kívánatos a nyugat-európai politikai szisztéma számára sem, amelynek ideológiai alapvetését az 1968-as eurokommunista, maoista, anarchista ifjúságiszervezeti, egyetemi–főiskolai mozgalmakban nevelkedett egykori rendbontók adják. Ugyanis ezek építkeztek be az amerikai neoliberalista politizálás európai rendjébe. Ezek adják a mai európai uniós politikai garnitúra nagy részét. Ennek a politikai berendezkedésnek ma már nagyon kevés társadalmi támogatottsága van. De ma még társadalmi ellenállás sincs vele szemben. Erejét a globalista tőkés társadalmak által életben tartott tájékoztató szervek, a szinte teljes nyomtatott és hangmédia monopól közvéleményalkotása adja. Ezek indítanak támadást a magyar függetlenségi védekezés ellen, és ennek hangulatában fogalmazzák meg a brüsszeli adminisztráció alkalmazottai a magyar kormány elleni támadásaikat. **Csapó Endre**